

— Благодарѣхъ, рече Мисъ Антробисъ нажелено; не оставямъ къщата дѣто братъ ми и азъ са родихмы и дѣто са надѣяхмы да живѣимъ много време.

Рече и сълзы я облѣхъ.

— “За днесъ стига толкъ, помисли си старыйтъ Стефенсонъ. Ще е' безуміе да я заставямъ повече. Нека намѣрѣхъ сега Прокурора и свидѣлеть.”

Той са поклони на момата и излѣзе. Нѣколко крачки отъ тамъ срѣшнѣхъ Прокурора който отиваше да испита работата. Зе го на страна.

— Какво зло за Балтимора, рече му. Животътъ на гражданытъ не е вече въ безопасностъ; полиціята е безсилна. Сыноветъ на най-добрытъ фамилии са убиватъ верѣдъ улицытъ. Трѣба да дадешъ единъ примѣръ, господине, за да са водвори редътъ; трѣба да дадешъ единъ примѣръ.

Тѣзи думы повтори той съ распадение. А Прокурорътъ то изгледа съ полумигнѣло око.

— Мразете ли слѣдователно много горкѣя този Майориванкъ? му рече.

— Какво? азъ, господине, да мразѣхъ Джима Майориванкъ, или другиго нѣкого отъ подъ мое то вѣдомство! Забравяшъ, господине, кому хортувашъ. Шейсетъ годишенъ почтенъ и неукоризненъ животъ е доста да защити Андрея Стефенсона срѣщо сѣко подозрѣніе въ пристрастіе. Думамъ че трѣба да са даде единъ примѣръ; се